

ALBINELE ȘI ÎNȚELEPCIUNEA

**O carte despre ființe care intuiesc
că viața înseamnă mai mult decât a face miere**

John Penberthy

Ilustrații: Laurie Barrows

Traducere: Larisa Andrei

**EDITURA MIX
CRISTIAN 2016**

Culegere: Larisa Andrei

Tehnoredactare: Radu Silvestru

Corectură text: Malnai Elena

Consilier editorial: Florin Zamfir

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PENBERTHY, JOHN

A ființa sau a nu ființa/John Penberthy: ed.: Florin Zamfir. - Brașov : Mix, 2008

ISBN 978-973-8471-78-8

821.111-97=135.1

Story copyright © 2006 by John Penberthy

Illustrations copyright © 2006 by Laurie Barrows

All rights reserved.

Originally published as: „Too Bee or Not to Bee” by John Penberthy

Copyright © 2008 Editura MIX

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate Editurii MIX.

Pentru informații actuale și comenzi vizitați site-ul nostru:

www.edituramix.ro

sau contactați-ne la:

Tel.: 0720 499 494; fax: 0268 257811

e-mail: contact@edituramix.ro

Cuprins

Prefață	9
Capitolul unu	12
Capitolul doi	23
Capitolul trei	33
Capitolul patru	40
Capitolul cinci	53
Capitolul șase	63
Capitolul șapte	76
Capitolul opt	86
Capitolul nouă	93
Capitolul zece	106

PREFAȚĂ

Eu și albinele avem o lungă istorie împreună. Eram copil și mă aflam pe un scaun înalt pe o verandă, cufundat în dulcea nepăsare a inocenței, când deodată o durere teribilă mi-a străfulgerat brațul drept. Această experiență traumatizantă a scurtei mele vieți, comparabilă poate doar cu nașterea, a declanșat o explozie de lacrimi și urlete care au adus-o pe mama într-un suflet lângă mine. Ea a plesnit imediat albina (care se mai afla încă pe brațul meu, ținută captivă de acul pe care nu-l putea scoate din piele), a aruncat-o jos, mi-a tamponat rana cu amoniac și m-a consolat suflându-mi pe dinainte suferința îndurată.

Durerea a cedat în cele din urmă. Dar acele zece minute de intensă suferință m-au proiectat în zona conștienței și au creat în mine primele amintiri. Interesant acest mod în care durerea, fie ea fizică sau emoțională, este atât de eficientă în trezirea atenției și a memoriei conștiente, indiferent de vârstă.

Cine s-ar fi gândit că această întâmplare avea să se dovedească de bun augur vreodată! N-am mai avut nimic a face cu albinele în următorii patruzeci de ani, în afară doar de faptul că le-am studiat la liceu, m-au mai înțepat câteodată și am mai văzut din când în când câte un stup. Iată însă că într-o dimineață, în timp ce meditam, mi-a venit deodată în minte o poveste despre albine și acul unei

alte apoidea¹ mi-a străpuns stratul fin al conștiinței, de data aceasta într-un mod mult mai plăcut. Cum să vă spun, eu nu sunt genul de om care să primească zilnic inspirații mistice, dar Buzz Albinuțul se afla atunci în fața mea și-mi spunea: „Povestea pe care ai primit-o trebuie să fie o carte: scrie-o!” „Pe care am primit-o?” m-am gândit. Pe care am descărcat-o de pe un suport mai vast de memorie ar fi fost mai potrivit spus. Toată povestea mi-a apărut în minte într-o fracțiune de secundă.

Presărată cu incitante aforisme și condimentată cu perle de spirit și umor, *A ființa sau a nu ființa* este povestea lui Buzz Albinuțul, care pornește în căutarea lui Dumnezeu.

Cel pe care îl descoperă la sfârșitul călătoriei sale este el însuși. Hmmm... În timpul călătoriei, în care Buzz se bucură de sprijinul unui nou prieten, el se confruntă cu o seamă de evenimente neașteptate, răsturnări spectaculoase de situație, care constituie tot atâtea oportunități importante pe care i le oferă viața, cu scopul de a învăța. Buzz reușește să iasă biruitor din toate aceste încercări, deși uneori el nu se consideră pregătit pentru ele.

Dar depășind situațiile dificile pe care viața i le scoate în cale, el evoluează, își lărgeste câmpul conștiinței,

1. Apoidea (*Apis mellifera*) este o superfamilie de insecte din ordinul Hymenoptera. (n. tr.)

capătă profunzimea de spirit necesară pentru a înțelege că, la un anumit nivel, totul este perfect și se petrece exact după cum trebuie să se petreacă. La final, și într-un fel împotriva voinței sale, Buzz descoperă în sine o nouă înțelegere a modului de viață al coloniei, ce i se păruse bunesc altădată, și descoperă, de asemenea, că poate nutri sentimente de caldă apreciere pentru semenii săi.

Vă sună familiar? Dacă da, poate că este într-un fel și povestea voastră. Sper că vă va face tot atâta plăcere să citiți *A ființa sau a nu ființa* pe cât mi-a făcut mie plăcere să o scriu.

John Penberthy
Boulder, Colorado

CAPITOLUL UNU

Era genul de zi după care Buzz Albinuțul pur și simplu se dădea în vânt: călduță la soare și răcoroasă la umbră. Pământul păstra încă umezeala furtunii de dupăamiaza trecută, iar trifoiul era cum nu se poate mai succulent. Peste tot pe obrazul verde al poienii se iviseră pistrui galbeni de pădărie și, ici și colo, pentru bună măsură, câte o pată veselă de mac. La toate acestea se adăuga un cer albastru, atât de limpede încât încântarea lui Buzz trecuse dincolo de orice cuvinte.

Aerul umed mustea de zumzăit de albine: albine care cutreierau poiana în căutarea aromei potrivite, albine cufundate în flori ca să culeagă nectar și polen și albine care zoreau către stupi, cu sacii plini de bunătați. E o scenă de mare destoinicie, se gândi Buzz, dacă ai sta și ai băga de seamă...

Pe când observa activitatea intensă ce se desfășura în jur, mintea lui Buzz se lăsă purtată către acel loc secret,

din altă lume, pe care grozav îi plăcea să-l exploreze. Cu toate că ochii îi rămăseseră deschiși, scena animată din fața lor dispăru treptat. De ce există toate acestea?... Cum au apărut?... De ce sunt aici?... Care este rostul lor?... Și cine era el, cu adevărat?...

Un lucrător trecu pe lângă el grăbit și-l înghionti ușor în direcția săculețului lepădat din mână. „Hai, Buzz, că avem treabă.”

Rușinat, Buzz își ridică săculețul gol și porni în zbor către o păpădie din apropiere. Instinctiv se cufundă în adâncul florii, în căutare de nectar. Dar pe când făcea

aceste lucruri, gândul reveni: De ce atâta grabă? Trăim într-o vale incredibil de frumoasă, totuși se pare că nimeni nu e interesat de altceva decât de muncă și de extinderea coloniei. Aceasta deja însuma mai multe albine decât ar fi putut cineva să numere, așa că Buzz nu putu nicicum înțelege de ce atâta râvnă în a o face mereu să sporească.

După ce culese atât de mult nectar cât putea să ducă, Buzz se mută pe altă floare și începu să culeagă polen. Bob cu bob, spolenul era tras de Buzz de pe stamine, îndesat într-un săculeț galben și fixat cu mare grijă între perii țepoși de pe dosul piciorului său drept. Când grămăjoara de polen fu asigurată, Buzz formă în același fel meticulos o nouă grămăjoară, pe care o fixă pe spatele piciorului său

stâng. Pe când se ridica în aer cu încărcătura ce trebuia dusă la stup, Buzz simți foarte limpede efortul suplimentar pe care trebuia să-l facă pentru a compensa greutatea sarcinii.

Ateriză la intrarea în stup și se îndreptă către locul lui obișnuit din fagure. Ca de obicei, căile de acces din interiorul stupului erau un labirint plin cu albine ce se mișcau haotic, care pe unde putea, lovindu-se constant unele de altele. Iar întunericul, căldura și umiditatea nu le ajutau câtuși de puțin. Era lucru de mirare că toată lumea ajungea până la urmă undeva. Cu siguranță că se poate și altfel, se gândi Buzz pe când își tăia cu greu drum prin mulțime.

Se pare însă că nu înainta suficient de repede, întrucât auzi din spatele lui: „Dă-i drumul, Buzz, ne ții pe toți în loc!”

Cum se grăbea să ajungă odată la fagure, se lovi de o altă albină și-și răspândi polenul pe jos. „Dacă nu poți să faci o treabă ca lumea, mai bine n-o mai face deloc!” mormăi o altă voce.

Rușinat, Buzz se apucă să adune polenul și se grăbi către fagure. Regurgită nectarul într-o celulă pentru miere, în timp ce alți lucrători îi preluau săculeții cu polen și-i depozitau într-o celulă specială, bătătorindu-i foarte bine. Nu s-a pierdut nicio secundă. Buzz simțea întotdeauna o anumită tensiune înlăuntrul stupului, dar parcă astăzi, din nu se știe ce motiv, aceasta atinsese cote imposibil de suportat. De-abia aștepta să ajungă afară, așa că se grăbi către ieșire. Grăbi e-un fel de-a zice, căci nu-i folosi la nimic să se împingă în mulțimea confuză. I se păru o eternitate până ce, într-un binecuvântat sfârșit, zări luminița care anunța ziua, străpungând întunericul stupului.

Buzz decolă fericit din stup și ateriză apoi pe o rămurică de plop, ca să-și recapete liniștea. Era ceva în neregulă cu el? De ce nu putea să trăiască mulțumit în toată vremea, ca celelalte albine? Dar apoi: de ce oare nu puteau acestea să înțeleagă că mai era și altceva pe lume, în afară de construirea stupului și creșterea progeniturilor?

Buzz știa că era un muncitor la fel de bun ca oricare altul din colonie. Cu toate acestea, ceva îi micșora astăzi performanța.

Avea deja reputația unui excentric datorită întrebărilor ciudate pe care și le punea, și iată că acum se pricopsise și cu reputația de leneș și incompetent deopotrivă!

De pe rămurica lui, aruncă o privire care îmbrățișă poiana, valea și munții din fundal. Da, știa că aceasta era singura poiană din vale, destul de mică de altfel. Știa, de asemenea, că întreaga colonie era dependentă de trifoiul și de florile care creșteau aici. Și mai știa că neamul lui se afla într-o continuă competiție cu bondarii, păsările colibri și fluturii în ceea ce privește accesul la resursele limitate de nectar și polen. A auzit-o pe regina lui spunând nu o dată, ci de o mie de ori: „Lucrători, nu dispunem decât de această poiană micuță pentru a ne asigura cele necesare traiului. Haideți să muncim din răspuțeri astăzi, ca să ne umplem fagurele!” Dar imediat ce fagurele era umplut, se trecea imediat la altul. Era o muncă fără sfârșit.

Cu toate că truda și sâcâiala zilnică îl obosiseră cumplit, ceea ce îl supăra pe Buzz cel mai tare era totuși altceva: simțise o frică subtilă făcându-și loc în colonie. Era asemeni unei forțe mute, dar deosebit de puternice, care părea că se hrănește cu vлага lucrătorilor. Deși se aflau într-o vale bogată, ei trăiau de parcă îi pândea pericolul iminent de a muri de foame. În sinea lui, Buzz nu putea să ia în serios o asemenea amenințare: vor trăi și ei ca oricare alte ființe, ca furnicile sau ca omizile de pildă.

De ce trebuia oare toată lumea să-și facă atâtea griji pentru ziua de mâine, de ce nu puteau să ființeze în pace, să se limiteze la un număr rezonabil de guri de hrănit și să-și ofere din când în când câte un moment de relaxare, în care să guste un pic din bucuria vieții?

